

SAFARIMAGASINET

TROFÆ

Tidsskrift for
Nordisk Safari Klub
18. årgang
Nr. 8 · November 2010

Alaska brunbjørn til både SCI og Boone & Crocketts trofæbøger

INDHOLD

November 2010

4 **Alaska, the last frontier**

Af Mikkel Sørensen

16 **Udefra**

18 **Den fødte jæger og fisker,
Niels Due Jensen**

Interviewet af Erik Klitgaard

26 **Internationale jagtrapporter**

28 **Historisk våbenartikel**

Af Ib Nordentoft Andersen

34 **Topjakt**

Af Anders Mossing

40 **Kikkerttest, Leica**

Af Knud Erik Jørgensen

44 **Africa mod alle odds**

Af Heidi Thisell, Gøteborg

48 **Klubnyt**

Med trofæopmålingsdatoerne for 2011

50 **Mit livs hjort**

Af René Dalsgaard Pedersen

55 **Den oprindelige mening**

Photostory ved Jens Aksel Kjær

Side 4
Bjørnejagt på Alaska

Side 18
**Jæger, fisker og
erhvervsmand**

Side 34
Med riffel i de norske skove

Side 50
Ungarnsk kronhjort

Nu kan du følge NSK på Facebook
www.facebook.dk/Nordisksafariklub.dk

facebook

Alaska

The Last Frontier

Tekst og foto Mikkel Sørensen

Efter godt 32 timers flyvning og venten begynder det at lysne. Jeg er landet i Anchorage, Alaska kl. 08.40 den 29. september 2009. Der er endnu fem timer til, jeg efter planen skal lande i Gold Bay på Alaska Peninsula, endestationen for min rejse.

Alaska Peninsula er en halvø, som strækker sig 800 kilometer mod sydvest fra resten af Alaska, ender ud i Aleutian Islands og skiller Stillehavet fra Beringshavet. Aleutian Range bjergkæden, som er vulkansk og aktiv, udgør rygraden af halvøen. Alaska Peninsula har også en del national parker og vildtreservater. Her er Katmai National Park nok den mest kendte. Parken er på 19.122 kvadratkilometer og dermed på størrelse med Wales.

Der falder mellem 610 og 1.650 mm nedbør om året på Alaska Peninsula, og især kystområderne er udsat for heftige storme og regnskyl. Vintertemperaturen ligger mellem -11 og 1 °C, og sommertemperaturen mellem 6 og 15 °C. Der findes ingen træer her, men lavt ellekrat og kratkov på bakker og bjergsider samt

i spredte bevoksninger langs floder og vandløb.

Her lever blandt andet nogle af verdens største bjørne, The Alaska Brown Bear, *Ursus Actos*, som er målet for min rejse. Muligheden for at jage en af disse fantastiske bjørne er en drøm, der har vokset sig større og større siden jeg som 19 årig var trainee på en farm nær Fort Saint John, British Columbia, Canada. Her nedlagde jeg mit første stykke vildt med en jagtriffel, en sortbjørn.

I Anchorage lufthavn er der en del udstoppede dyr fra Alaska's vildmarker. Der er blandt andet brunbjørne i rekordklasse. Det giver yderligere næring til mine forventninger om de kommende dages vildmarks oplevelser.

Jeg går hen til Pen Air's booking

område, her står en del andre jægere i jagttøj og med våbenkufferterne klar. De er også på vej til forskellige jagtområder på Peninsulen. Jagten på brunbjørn starter i år 1. oktober. I ulige år er der jagt på brunbjørn om efteråret og i lige år forårsjagt.

Ud i vildmarken

Turen fra Anchorage til Cold Bay går via King Salmon, hvor vi også tanker. Videre over Sand Point, hvor der er jægere, som skal af, og lokale, der skal med retur til Anchorage. Desværre er det småregn og overskyet, så det er mest under mellem-landingerne, at jeg får lidt af landskabet at se. Kl. 13.30 lander vi så i Cold Bay. Her bliver jeg mødt af Richard. Jeg får udleveret min bagage og riffelkuffert. Der er et

virvar af jægere, udstyr og guider i Cold Bay Airport's lille lokale.

Facts Cold Bay: Amerikanerne lagde grunden til det nuværende Cold Bay i 1942, da de anlagde en militær base her. Cold Bay har i dag 88 indbyggere. Der er en butik »Bearfoot Inn«, som også fungerer som bar og hotel. Skolen har to lærere til byens 14 elever. Lufthavnen er omdrejningspunktet for det lille samfund.

Sammen med Ron Robot, en hollandsk tandlæge, bliver jeg kørt til Gold Bay Lodge. På vejen er vi lige forbi Richards lodge for at hente noget udstyr, som jeg har bestilt i verdens største jagtforretning »Cabela's« og fået leveret direkte til Cold Bay.

På Cold Bay Logde bliver vi budt velkommen af Mary og Bill Martin, som ejer logden. Her hilser vi også på et par

amerikanere J.W. og Corley. Corley skal jage bjørn med bue, og J.W. skal filme jagten. Logden skal være vores base før og efter jagten.

Det er helt rart at få et bad efter den lange tur. Jeg går i gang med at få sorteret mit udstyr, så det er klart til næste dag, hvor vi alle skal flyves ud i de områder, hvor vi hver især skal jage.

Senere kommer Richard igen, og de sidste formaliteter omkring jagtlicenser og tags kommer på plads.

30. september

Efter en god nats søvn gør jeg om formiddagen klar til at komme af sted. Kl. 11 kommer Richard og henter Ron og mig, vi bliver kørt hen til hans Super Cup flyver. Ron er den første til at komme af sted.

Senere er det min tur. Vejret er ikke specielt godt, det er lidt overskyet, og der er fugt i luften. Alligevel får jeg et fint indtryk af landskabet. Mod nord er Berings havet og mod syd Stillehavet. Under os er der masser af små vandhuller i det forholdsvis flade landskab. Ellers er der græs og buskads. Da vi har fløjet i et stykke tid, spørger Richard, om jeg ved, hvad de »streger«, vi ser under os, er. Jeg siger nej, jeg synes næsten det ligner Atv spor. Det er bjørne veksler, forklarer Richard. Vi nærmer os nu en flod, som går ud i en stor lagune. Richard kredser rundt og gør klar til landing på en sandbanke i floden.

Han må ikke lande på land, da vi er i et fredet område. Izembek National Wildlife Refuge hedder dette fantastiske område. Der er helt særlige regler for færdsel her, alt transport under jagten skal foregå til fods eller med båd. Vi må selvfølgelig heller ikke efterlade noget affald eller andre spor i området.

Da vi er landet på sandbanken, kan jeg se, at der kommer en båd imod os. Det er min guide Spencer Pape. Han springer i land, og vi hilser på hinanden. Vi får alt grejet i båden, siger farvel til Richard og sejler op ad floden. Omkring 500 meter oppe ligger vores lejr. Lejren er på spidsen af en lang smal ø i floden og består af to Bomb Shelter telte mellem nogle elle buske, her venter Ron på os.

Vel i land får jeg alt mit grej lagt ind i

det ene telt, som jeg skal dele med Ron, indtil han bliver hentet af sin guide.

Spencer siger, at vi skal få patroner i magasinet på vores rifler. Vi er i bjørne land nu, så det er sikrest af have en riffel tæt ved sig. Vi får os indrettet i teltet og gå over i Spencers telt, hvor vi får lidt at spise.

Da vi har spist, skyder vi rifler ind, og da det er gjort, spørger Spencer, om vi skal tage lidt op ad floden for at fiske. I Alaska må man ikke gå på jagt samme dag, som man er fløjet ind i jagtområdet.

Ron har medbragt fiskestang, hvad jeg ikke har, men Spencer siger, at jeg kan låne hans fluestang.

Det er ret fedt at stå på kanten af floden og fiske og se på landskabet omkring os. Vi er i et fladt område nærmest lidt marsk, men længere ude er der bakker med spredt buskads, og i det fjerne er der sneklædte bjergtoppe. Der er Canadagæs og ænder i luften. Hvidhovedet havørne og kongeørne sidder på sandbankerne i floden og æder fisk. Jeg har ikke før fanget noget på fluestang, men her går det helt fint. I løbet af et par timer fanger jeg otte – ti laks. Det er rigtigt sjovt. Ron bruger spinner og er mere lystfisker end jeg og fanger da også flere laks.

Vi sætter alle fiskene ud igen, men får dog alligevel laks til aften fra vores maddepot i lejren.

Der er ikke meget plads i teltet, når der

skal spises, men det går. Vandet til kaffe og te kommer fra floden. Det kan normalt drikkes, som det er, men her om efteråret bliver det kogt på grund af alle de døde fisk, der er i vandet, efter de har været oppe at gyde, og som strømmen nu fører med sig tilbage. Vi kravler i soveposerne ved 22.30 tiden, ret spændte på, hvad morgen dagen vil bringe.

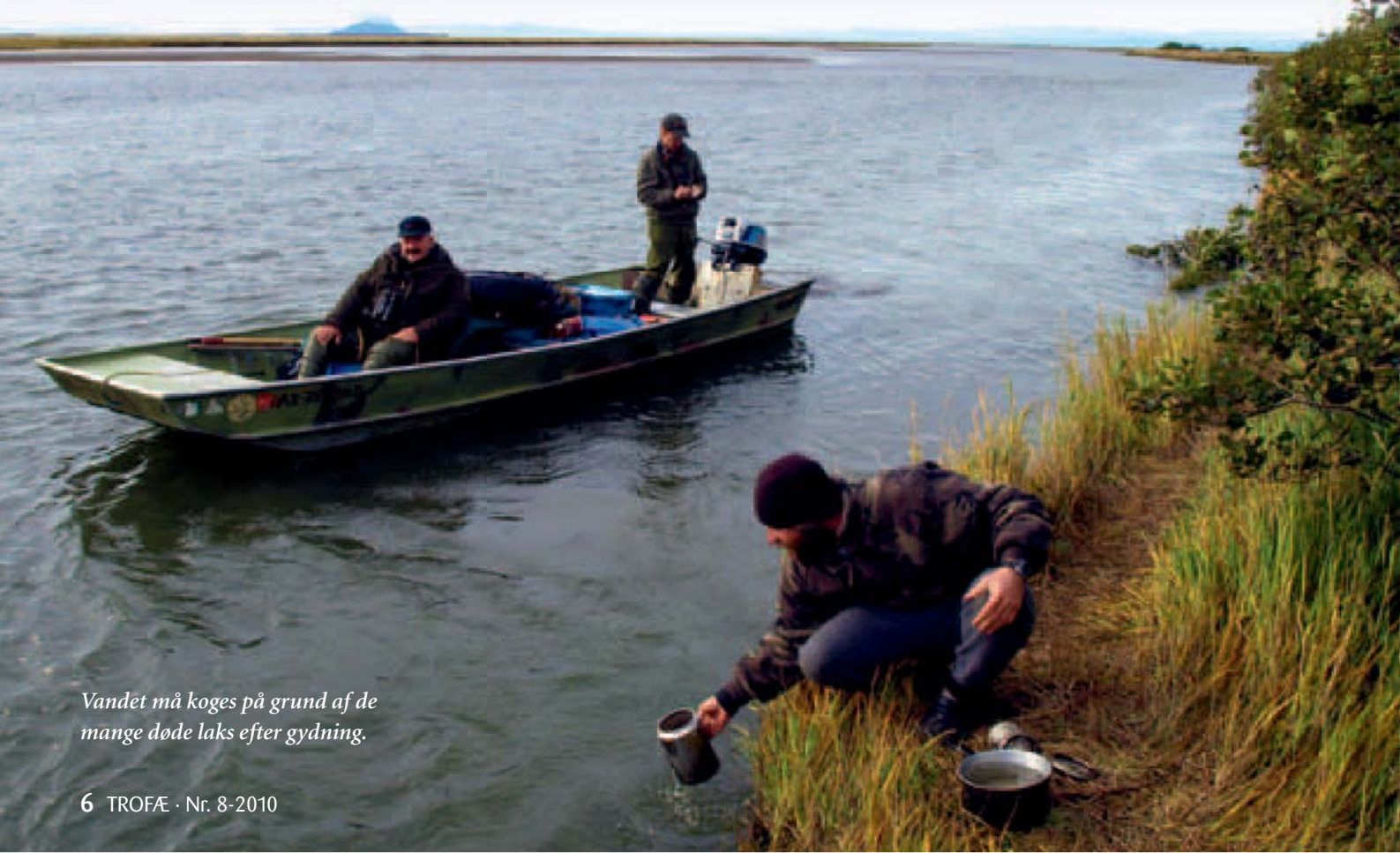
1. oktober

Ron og jeg står op klokken syv og går over i teltet til Spencer, her får vi en portion havregrød og en kop kaffe.

Ron skal med Spencer og mig på jagt i dag. Hans guide er blevet en dag forsinket. Han har guidet elg jægere inde i det centrale Alaska. Ron har fået at vide, at han får en jagtdag ekstra, hvis det ikke lykkes ham at få bjørn inden for de 10 dage, som jagten ellers varer.

Planen er, at vi sejler lidt op ad floden og går i land for så at finde et udsigtspunkt, hvorfra vi skal se efter bjørne. Klokken er otte, da vi kommer af sted. Det er endnu mørkt, da vi lægger fra land. Morgenrøden kan dog anes bag de sneklædte bjergtoppe. Der ingen vind og en tre fire graders varme, det kan kun blive en god dag.

Vi sejler ikke mere end fem minutter og lægger til land på østsiden af floden. På med rygsæk og riffel og så af sted. Vi går op mod en lang bakke, som strækker sig mod øst. Midt på den gør vi holdt og får

Vandet må koges på grund af de mange døde laks efter gydning.

sat os tilrette. Herfra har vi et fint udsyn mod nord, øst og vest.

Neden for os er der et mægtigt område med visent græs, her er der bjørneveksler over det hele. Cirka halvanden kilometer mod nord er der en biflod, der har udspring i bakkerne øst for os. Her søger bjørnene ned for at fange nogle af de laks, der er på vej op for at gyde i de små forgreninger af vandløbene.

Da det er blevet lidt lysere, ser vi også hurtigt et par bjørne, som er på vej fra vandløbet og i skjul i ellekrattet, som vokser på den nederste del af højderyggen.

Store gamle bjørne er typisk dem, der går først op fra vandløbene om morgenen og kommer sidst ned om aftenen. De bjørne, vi ser her, er nu ikke store, men i løbet af de første par timer ser vi flere forskellige.

Der er enlige mindre bjørne og en hunbjørn med unger, sow and cubs, som det hedder her. Det er bare fantastisk at sidde her og se på bjørne i deres rette element. Unger, der tumler med hinanden, bjørne der går langs floden for at fiske og bjørne, der lunter af sted på en af de mange veksler på vej mod bevoksningerne på bakkerne for at tage en lur.

Der er dog én bjørn, der fanger vores opmærksomhed. Den går langs floden, ind imellem er den væk, når den er nede i vandkanten for at finde en fisk. Spencer har sat sit spotting scope op og studerer bjørnen, som han mener er rimeligt stor. Den vralter også noget, når den går, og den er meget mørk i farven, hvilket indikerer, at det er en hanbjørn. Han spørger, om vi skal gå ud for at se nærmere på den. Klokkeren er nu 10.45, det er den første jagtdag. Det vil næsten være et antiklimaks, hvis jeg skyder en bjørn allerede nu.

Hjemmefra har jeg bestemt, at kan jeg skyde en bjørn over ni fod, vil det være godt – er den større vil det være en ekstra bonus. Jeg siger til Spencer, at vi prøver. Er det en stor skudbar bjørn, så må jeg tage den, selvom det er første dag. Solen skinner fra en skyfri himmel, da vi bevæger os ned fra vores udsigtspost, som er cirka 30 meter over jorden. Skråningen er ret stejl på denne side. Vel nede finder vi en bjørneveksel, som vi kan følge – det er lidt nemmere, når der er trampet for. Det er nærmest, som at gå i en våd dansk eng eller marsk. Jeg har mine neopren skridtstøvler på, et absolut must i dette terræn. Jeg har ikke nogen jakke eller rygsæk på, alligevel får jeg sved på panden, solen har fået temperaturen op. Da vi nærmer os floden, bevæger min puls

Fiskeri skaber afveksling og proteinrig mad på bordet.

sig også opad. Spencer beder mig om at putte en patron i kammeret og gå forrest. Da vi kommer hen til floden, kan vi ikke se nogen bjørn. Vi er lidt for langt mod vest, så vi følger floden mod øst – græsset langs kanten er helt trampet ned af bjørne. Vi når til en lille creek, som er for dyb til at passere, og vi må lidt ind i terrænet for at komme over.

Vi er lige kommet over, da en bjørn springer op fra kanten af floden omkring 50 meter fra os. Den løber et stykke op langs floden stopper op og ser på os. Vi er enige om, at det ikke er den samme bjørn, som vi så fra bakken, men hvor er den så? Bjørnen, som vi har stødt på, rejser sig på bagbenene og studerer os lidt mere. Så lunter den længere væk, stopper igen op og ser sig tilbage. Den er tydeligvis ikke skræmt særligt meget af os. Vi spejder op og ned af floden for at se, om vi kan se den »store« bjørn, men ser ikke nogen.

Vi beslutter at gå tilbage til Ron, som er blevet tilbage ved vores udsigtspunkt på bakken. Han har fulgt vores færd og har kun set én bjørn, den samme som vi.

Spencer forklarer, at den første bjørn, som han vurderer her nede på Peninsulaen, tit snyder ham. Han har først guidet oppe i Brooks Range og siden midt i Alaska. Han har ligget i telt siden den fjerde august, kun afbrudt af få timers ophold i byen mellem camps. I den tid har han guidet klienter til fem bjørne, samt dall sheep og moose, inden han er kommet her for at guide mig. Han har skullet vurdere størrelsen på grizz-

ly bjørne, som er mindre end de bjørne, der er her. Den bjørn, vi var ude ved, var cirka otte fod, hvilket ville være en god indlands bjørn. Men her er det »a last day bear«, som han siger.

Vi får lidt ost, kiks og pølse, mens vi nyder det flotte vejr. Solen skinner fra en næsten skyfri himmel. Man kan ane brændingen mellem Moffet Lagoon og Beringshavet, og farvespillet på de forskellige klippetoppe rundt om os er et flot skue.

På et tidspunkt spotter vi en stor meget lys ulv. Den kommer ned fra en af de bevoksede skråninger og lister nu rundt ned i det lave område omkring floden. Jeg har en licens til ulv, men den er nok et par kilometer ude, så der er ikke nogen mulighed for at få den på skudhold. I stedet tager jeg lidt video af den. Kl. 15 tager vi tilbage til lejren, får lidt at spise og en lur.

På aftenvagt

Omkring kl.18 tager Spencer og jeg afsted igen, Ron bliver tilbage, han vil vente på sin guide.

Tilbage på vores udsigtspost er det blæst op, og vinden er kold. Bjørnen, vi var ude ved i formiddags, er igen tilbage. Vi døber ham Blackie – ikke langt fra ham står der en hvidhovedet ørn. Der er også et par andre bjørne, der er i bevægelse.

Vi bruger vores kikkerter flittigt, og på et tidspunkt sidder jeg og ser på en stor flok gæs, der letter. Der er nok 300 canadagæs. I yderkanten af flokken kommer der pludselig en hvidhovedet ørn, som slår en gås i

luften. Den flyver med sit bytte hen til en søbred, hvor den lander. En imponerende opvisning. Lidt senere lander en ung kongeørn på bakken kun 50 meter fra os. Lidt før klokken 20 kommer der en bjørn ned fra det tætte krat med retning mod floden. Det er en ung bjørn, som vi også havde set om morgenen.

Pludselig siger Spencer: – There he is, he is big! Jeg får øje på ham. Der er ikke nogen tvivl, det er sådan en, som jeg vil have. Stille og roligt bevæger han sig i det tiltagende tussmørke ned mod floden. Stor, massiv og med den vraltende gang der er karakteristisk for de helt store bjørne. Han holder hovedet lavt, han behøver ikke se op, han er kongen her.

Nu skal vi bare have luret hans vaner af de næste par dage og have lagt en taktik, så vi kan komme på skudhold af ham, siger Spencer.

Opstemte vender vi tilbage til lejren. Nate er kommet, vi så ham lande på sandbanken i floden, mens vi sad på vores udkigspost først på aftenen. Vi sidder nu fire mand i et telt og får spaghetti med kødsovs, moose kød selvfølgelig, mens vi vender dagens begivenheder.

2. oktober

I løbet af natten blæser det op til storm, og hen på morgenen regner det kraftigt. Ingen bjørnejagt denne morgen. Vi kommer først ud af soveposen kl. 9.30. Så er der pan-dekager og bacon. Vi venter på, at vinden

lægger sig, så Ron og Nate kan komme op ad floden til deres jagtområde. Da klokken bliver 16.30 sejler de.

Senere går Spencer og jeg om på østsiden af vores ø. Herfra kan vi se over til det område, hvor vi så den store bjørn dagen før. Der er dog ikke så optimal en oversigt, som fra vores udkigspost på bakken. Spencer er bange for, at vinden, som kommer fra sydvest, kan bringe vores fært over i området, så den store ikke kommer frem, hvis vi vælger bakken. Vi ser ikke noget og går tilbage til teltet kl. 21.

3. oktober

Vi er oppe klokken syv. Vi får lidt at spise og går om på den anden side af øen og sidder samme sted som aftenen før. Vi ser ikke nogen bjørne og vender tilbage til teltet ved halv ti tiden og får lidt varmt at drikke.

Vi har haft lidt bøvl med motoren på båden. Vandstanden i floden er lav, og når vi rammer en sandbanke, suges der sand med op, som sætter sig i vandpumpen, så motoren ikke bliver kølet. Vi får skilt den ad, rensat og samlet igen.

Ved 18 tiden sejler vi op ad floden og går op på bakken. Vi ser syv bjørne denne aften. Blackie spankulerer op og ned langs floden. En hun med unger fra sidste år kommer ned fra buskadset, de har retning mod en slugt. På den anden side af slugten går en enlig bjørn og hygger sig. Da den opdager den lille familie, tager den benene på nakken. Den er godt klar over, at der kan være

øretæver i luften, når der er en hun med unger i nærheden.

Det er sjovt at sidde og iagttage de tre bjørne. De halvanden år gamle unger tumler med hinanden, og indimellem prøver de at få mor med i legen. Når hun ikke gider mere, går hun. Ungerne tumler videre, indtil hun kalder dem til sig. Bruiser, som vi har døbt den stor bjørn fra forleden aften, ser vi desværre ikke noget til.

Tilbage i teltet står den på koteletter. Mads laver Spencer på et Coleman camping blus, som bruger flydende brændsel, det samme bruger vi i de lanterner, vi har som lyskilde i teltet. Begge dele virker fint og giver også varme i teltet, ikke ringe, når man skal ud af soveposen om morgenen.

4. oktober

Vi vælger at vade over floden denne morgen og går så på en bjørneveksel over til bakken. Der bliver vi modtaget af tre nysgerrige ræve, de har ikke set mennesker før. Den ene kommer helt ind på et par meter af os.

Vi sidder et stykke tid, og Spencer opdager en fornuftig stor bjørn, nok over 9 fod, på vestsiden af floden. Jeg tror, vi kunne have set den fra vores telt, hvis vi var blevet der. Den går mod syd og forsvinder oppe i buskadset på en bakke.

Senere kommer hunnen med de to unger fra i går op fra slugten og går i gåsegang mod vandløbet nord for os. Stik øst for os på kanten af skrubbet mellem det lave område og fjeldet ser jeg en elgtyr. Der er nok to kilometer over til den, men jeg kan zoome ind på mit videokamera, så jeg får noget rimeligt video ud af det.

Spencer finder den i sit spotting scope og studerer den. Han vurderer den til omkring 60", den har også et rigtigt langt skæg.

I dette område er der ikke jagt på elg, heller ikke på caribou. Ulvene har holdt bestandene nede. Så vi nyder synet, den er synlig i omkring 20 minutter, før den forsvinder i buskadset. Denne formiddag ser vi 12 bjørne.

Om eftermiddagen tager vi ud til munden af Joshua Green floden, det er den vores ø er på. Den løber ud i Moffet Lagoon, som hænger sammen med Izembek Lagoon. Her findes nogle af de største ålegræs-områder i verden. Her samles bl.a. 98 % af verdens pacific black brant, en lille søgås, for at æde ålegræs, før de flyver 4.800 km nonstop til Mexico. Her findes også masser af andre ænder og gæs, hvoraf nogle arter har vinterophold her. Ørnene ynder at sidde her ved lavvande og gøre sig til gode

Satellitlejren er mere primitiv end basecamp.

med døde fisk. Vi så for øvrigt en bjørn gå rundt herude i morges.

Vi går langs vandkanten og ser, om vi kan finde glaskugler. Det er mundblæste glaskugler fra 10 cm i diameter, som vi er på udkig efter. Japanske fiskere brugte dem i gamle dage til at holde fiskenet oppe med. Vi finder nu ikke nogen, men Spencer forærer mig en, han har fundet, inden jeg kom.

Vi går vel et par kilometer, og da vi bare skal gå langs brinken, har vi ikke taget vaders på, men bare alm. støvler. Spencer ryger i et bundløst hul, som ikke lignede andet end en smule sjap vand. Han går i til livet, jeg når lige at få tag i ham, inden han når længere ned. Så er det hjem til teltet igen og få tørt tøj på.

Senere på eftermiddagen begynder det at regne, så vi tager først på jagt kl. 18. Det småregner, da vi kommer op på bakken, men det holder heldigvis op, da vi har sidet lidt.

Jeg spotter en bjørn på det sted, vi så ulven forleden. Det er en god bjørn. Blackie går sin rute langs floden, på vej mod øst nærmer han sig den store bjørn. De har ikke set hinanden. På et tidspunkt bliver de klar over hinandens tilstedeværelse, de er mindst 200 meter fra hinanden. Begge bjørne rejser sig på bagbenene og vejrer mod hinanden. Sådan står de i 15-20 sekunder. Så stikker Blackie af for fuld fart, mens den store lunter roligt videre. Lidt senere lægger han sig ved et par buske. En hun med to unger kom roligt ned fra bakkerne i nord med retning mod vandløbene.

20 minutter over otte kommer han. Brusier er på banen igen! Samme sted som forleden kommer han ned fra skrubbet – stille og roligt lunter han. Halvvejs nede ved creek'en vender han om og lister stille tilbage, hvor han kom fra. Hvorfor nu det?

Den bjørn, som ligger nede ved buskene, er næsten en kilometer væk fra ham, og han er større end den. Er det alligevel vores fært, han har mærket? Hvis det er, hvorfor har den anden bjørn så ikke reageret. Det er lidt noget pis!

Vi har før talt om at sejle op af den flodarm, som ender oppe, hvor vi har set Bruiser. Der vil vi så overnatte i et to mands telt for at være tæt på hans veksler. Problemet er bare, at dér har vi heller ikke særlig god vind. Vi begiver os slukøret tilbage til øen og teltet.

Spencer taler også om eventuelt at sejle

længere op ad Joshua Green. Der kender han et område, hvor der også er mange bjørne. Mens vi spiser aftensmad, beslutter vi os dog for at give området her en chance mere i morgen. Om natten kan man høre fiskene spring i floden, som ikke er mere end fire meter fra teltet.

5. oktober

Vi bliver på øen om morgenen, da vinden ikke er god til at komme over til bakken. Fra øen ser vi en hun med unger og en enlig mindre bjørn. Pludselig ser jeg langt ude to ulve på et højedrag, de lister rundt mellem nogle buske og forsvinder. En ræv kommer ned til brinken og svømmer over til os på øen, et flot syn.

Vi taler igen om det med at sejle op i Bruiser's område og sove der om natten, men nu er vinden skiftet, så det er udelukket. Vi tager en middagssøvn, så må vi se.

Tager på bakken kl. 17 og vader over floden.

Vi ser en bjørn med unger og selvfølgelig Blackie, ham kan vi stille uret efter.

Beslutter så, at vi tager op ad floden i morgen.

6. oktober

Det regner og stormer om natten. Var oppe kl. 7 for at slå en streg – møg vejr, kravler i posen igen.

Kl. 9.30 står vi op, får noget at spise og går i gang med at pakke. Alt skal pakkes ned i noget vandtæt. Riflen er det eneste, der ikke skal pakkes ned. Jeg tager mit regntøj på.

10.30 klar til afgang. Jeg sidder forrest i båden, Spencer står op så han kan »læse« floden og se eventuelle sten og sandbanker. Har vi problemer, skal jeg springe ud og holde båden, hvis der er til at bunde, ellers må vi stage mod brinken, så jeg kan springe op på land.

Vi har da heller ikke mere end lige lagt fra land, før vi ryger i en sandbanke. Spencer kommanderer mig ud af båden, men landkrabbe, som jeg er, springer jeg ud til nedstrøms side. Båden skubber mig halvt omkuld, jeg må tage fra med venstre arm og knæ, så jeg bliver våd til skulderen og får vand ned af venstre lår. Ja, så lærte jeg da det – altid ud mod strømmen.

Vi kommer i gang igen, der er strid modvind, og det øser ned. Det er det her, de mener, når de siger, at det dårligste vejr i Alaska findes her på Peninsulaen. Et par

gange mere må jeg af og holde båden. Her længere oppe af floden er det ikke sand, der driller, men sten der kan sætte sig fast i den snegl, som trækker vand ind til jetdysen.

Efter en god times sejlads svinger floden skarpt til venstre. På en sandbanke på kanten af floden står der to bjørne 80 meter fra os. Spencer tager gassen så meget af båden, at den står stille op mod strømmen.

Det er ikke rekordstore bjørne, men som de står her helt frit på sandbanken, ser de voldsomme ud. Det bliver ikke mindre, da de opdager os og rejser sig på bagbenene. De må lige finde ud af, hvad det er, som forstyrrer dem i deres fiskeri. De står lidt og ser undersøgende på os, så går de ned på alle fire ben igen og fortrækker ind på land, hvorfra de iagttager os, da vi sejler videre.

Lidt senere ser vi en rimelig stor bjørn på bredden af floden. Den skynder sig dog at komme væk, da den ser os.

Efter godt to timer er vi ved at være fremme. Lige inden har vi fornøjelsen af at se en hun med to unger fra i år gå langs floden. Flodbrinken er en stejl jordskrænt på cirka 15 meters højde med enkelte buske og ingen græs.

Det tager dog ikke mange sekunder for de tre at forcere skrænten, da vi kommer tættere på. På toppen vender en af ungerne sig om, står med hovedet mod regnen og vinden og misser med øjnene, inden den forsvinder. Lidt efter lægger vi til land, hvor floden deler sig i to. Så slæber vi alt grejet ud af båden og får slået teltet op ved en klynge buske. Vi får os indrettet i teltet og får lidt at spise og beslutter at hvile os en times tid, inden vi skal på jagt.

Senere, da vi åbner teltet, er det første syn, der møder os tre bjørne, som går på den modsatte side af floden 35 meter væk. Det er med al sandsynlighed de tre fra den stejle skrænt. Også denne gang er en af ungerne nysgerrig og vender sig et par gange, da de løber væk.

Vejret er stadigvæk dårligt, og da vi kommer over på den anden side af floden og lidt op i terrænet, beslutter vi at vende om, da der er for dårlig sigtbarhed.

Tilbage i teltet får vi noget aftensmad. Vi udveksler livshistorier og taler om jagt, og hvad der ellers falder for. Spencer er 31 år og kommer fra Texas. Han har en bachelorgrad i jura. Fem dage efter eksamen tog han til Alaska. Det er nu ni år siden. Nu har han guidelicens til at guide jægere og lystfiskere. Han har planer om at tage eksamen, så han

kan blive outfitter og dermed få mulighed for at erhverve sin egen jagtkoncession. Han er en rigtig behagelig gut og en dygtig guide, vi kommer rigtigt godt ud af det med hinanden.

Vi taler også om, hvordan det skal foregå, når vi forhåbentlig kommer på skudhold af en bjørn.

Jeg har min Schulz & Larsen riffel i kaliber 358 Norma Mag. med. Patronerne har jeg ladet med 225 grains Barnes-x.

Skyd efter skulderknoglen og bliv så ved med at skyde til jeg siger stop, forklarer Spencer.

7. oktober

Det er næsten holdt op med at regne, men det blæser stadig kraftigt. Vi sejler et par hundrede meter op ad den nordlige gren af floden, og går så mod nord. Terrænet hæver sig, det består af lavt smågræs, lav samt lidt spredt blåbær og andre lave planter. Vi finder et godt sted med god udsigt mod syd og lidt i læ, da vinden er kold.

Herfra kan vi se teltet, som er små to kilometer væk. Hvad der er mere vigtigt: Vi kan overskue et kæmpe område fra flodens udspring fra gletsjeren i bjergkæden syd for os til de omkring liggende creeks, der løber sammen i dette delta, som vi skuer ud over.

Vi ser her i løbet af formiddagen 14 bjørne, heraf tre i den kaliber vi går efter. En stor bjørn går ved otte tiden op fra floden sydvest for os og forsvinder i det tætte krat. En anden forsvinder i det lave område langt mod sydvest, den sidste har lagt sig ned ved en creek langt ud i det lave. Vi ser også en flok caribou på godt 30 i det fjerne mod sydøst. Sidst på formiddagen begiver vi os tilbage til teltet.

Den bjørn, vi så gå op ad bjerget, er den vi skal prøve at gå efter til aften. Da vi når teltet omkring kl. 13, begynder det at regne igen. Vi tager lidt frokost og en lur. Omkring kl. 15 vågner jeg ved, at jeg sveder. Solen bager fra en skyfri himmel. Nu er det med at få det udstyr, som er vådt, hængt ud til tørre. Udsigten er fantastisk, solen glimter i sneen på Aghileen Pinnacles savtakkede toppe, de toppe, som har givet bjerget kælenavnet Katedralen. Ptarmigan's kalder i buskene ikke langt fra teltet, og duften af solvarmt græs og jord rammer mine næsebor, da jeg kravler ud af teltet.

Vi beslutter at pakke vores rygsække med liggeunderlag, sovepose og kun det absolut mest nødvendige udstyr samt mad og et tomands telt. Vi sejler et par kilometer op ad floden. Herfra fortsætter vi til fods og

går lidt væk fra floden for ikke at støde på evt. bjørne, som kan ligge i det høje græs. Vi finder en væksel og vandrer i knap to timer, til vi finder et sted med godt udsyn over deltaet. Herfra hvor vi sidder, har vi en lille kilometer til det sted, hvor den store bjørn forsvandt i buskadset til morgen.

Vi bruger vores kikkerter flittigt. Jeg spotter en hun med unger et par kilometer væk. Hele deltaet er dækket af højt græs på cirka 1 meter, og det er derfor svært at se de mange små creeks, selvom vi sidder noget højere oppe i terrænet. Når man ser en bjørn nede i deltaet, kan det derfor være svært at følge den. Går den i et vandløb, er den pludselig ude af syne et stykke tid, for så senere at dukke op igen. Vi har en bjergtop med en gletsjer syd for os. Isen er turkisblå, og aftensolen får et fantastisk farvespil frem på de omkringliggende bjergvægge. Det er bare så flot.

Så ser vi en bjørn til, det er faktisk den bjørn, som var nogenlunde på det samme sted i morges. Det ser stadig ud til at være en god bjørn, sært at den har ligget her hele dagen. Den bevæger sig langs en creek og forsvinder så for os. En mindre bjørn er også på farten længere mod øst. Vi holder også et vågent øje med stedet, hvor den store fra i morges forsvandt.

Nu er han synlig igen, han er kommet et godt stykke vej, medens han har været skjult. Han kommer ud, hvor floden slår et sving, og vi derfor kan se et godt stykke med åbent vand. Jeg når at filme ham, mens han langsomt krydser floden. Spencer har sit spotting scope på ham og studerer ham nøje. Det er en god bjørn, siger han, over ni fod – så du hvordan hans vom hang, fortsætter han.

Bjørnen forsvinder bag nogle buske, som står langs floden.

– Skal vi gå efter ham, eller se om den anden bjørn kommer ned fra bjerget? spørger Spencer.

Jeg tænker lidt over det, vi har tre jagtdage tilbage, så der skal jo også til at ske noget. – Vi går efter ham, svarer jeg. Vi kan jo også stadigvæk holde øje med skråningen, medens vi går efter ham her.

Vi har nok små to kilometer ud til det sted, hvor bjørnen krydsede floden. Så er det afsted, vi går rask til på det første stykke. Vi skal dog krydse en del små vandløb og passe på, at vi ikke løber på en anden bjørn i det høje græs.

Da vi er på den anden side af de buske, hvor han forsvandt, stopper vi op, hvor er han? Vi kan ikke se ham. Har han haft så

meget fart på, at han er langt væk, eller er han nede ved et vandløb for at fiske?

Endelig den store

Vi spejder længe uden at se noget. Pokkers også. Dér er en bjørn! siger Spencer. 500 meter ude har han set en bjørn, men er det ham? Jo, det er ham. Han lægger sig ned, og så er det af sted. Vi kan se ryggen af ham over græsset, så vi holder øje med ham, mens vi nærmer os. Begynder han at røre på sig, er det helt ned, hvisker Spencer. Vi er nu inde på 200 m – jeg får en patron i kammeret.

Vi dukker os og sniger os tættere på. Så rører han på sig. Jeg prøver at måle afstanden med min håndkikkert, men græsset dækker bjørnen, så jeg ikke kan få en ordentlig måling. Det er også lige meget. Vi kravler tættere på, nu er han ved at rejse sig.

– Any time you are ready! hvisker Spencer. Der er cirka 85 meter til bjørnen. Græsset dækker et stykke op på kroppen af ham, han står med venstre side til. Med mit højre knæ i jorden retter jeg mig op og afsikrer riflen.

Så er det nu eller aldrig du gamle, tænker jeg. Jeg finder hans skulder i kikkerten,

skuddet går, bjørnen snurrer venstre om sig selv og bidder efter skulderen. – Shoot again, shoot again! hører jeg Spencer råbe, mens jeg repeterer. Bjørnen snurrer stadig rundt, da jeg skyder andet skud. En forbier kan jeg se, da skuddet går. Jeg repeterer, bjørnen har nu bagen til, han vil prøve at komme væk. Jeg skyder lige midt i. Spencer skyder også et skud, jeg ved ikke hvem af os, der skyder først. Bjørnen sætter sig på bagen med højre side til mig. Jeg giver ham et skud ind bag forbenet, i skuddet vælter han om på siden, han er færdig.

Jeg skifter magasin og bliver stående og holder øje med ham, mens Spencer går tilbage og henter regnjakker og håndkikkert, som vi efterlod inden den sidste pürch. Klokkeren er 20.20, og jeg har lige skudt en stor bjørn. Jeg får kameraet frem og filmer ham, mens jeg venter på Spencer.

Vi går frem mod ham, og det viser sig, at han har stået på en sandbanke i et sving på floden. Vi finder et sted, hvor det er lavvandet nok til at krydse floden. Jeg går bag om ham og prikker til ham med foden. For fanden han er stor. Jeg sætter mig på hug ved siden af ham og lader mine fingre løbe gennem hans pels. Det er fantastisk. Så lyk-

kedes det, en masse tanker og følelser løber gennem hovedet på mig. Prøv at løfte hans hoved op, siger Spencer, som står med mit videokamera og filmer. Jeg prøver, men kan ikke rigtigt få det store hoved fra jorden. Jeg holder i stedet den ene forlab op, den er på størrelse med en frokosttallerken. Spencer kommer hen og måler trædepuden til 9". Jeg takker ham for en fantastisk jagt og for, at han fandt mine drømmes bjørn til mig.

– Det begynder at blive mørkt, lad os få ham lagt om på maven, så han ligger godt for at tage billeder, siger Spencer. – Vi er nødt til at lade ham ligge til i morgen, vi kan ikke skinne ham i mørke, og her kommer til at vrimle med bjørne fortsætter han. – Hvad så, vil de andre bjørne eller ulvene ikke æde af ham, spørger jeg, det er jeg sku ikke meget for.

– De andre bjørne rører ikke en gammel hanbjørn de første par dage. Vi pisser bare godt rundt om ham, så rører ulvene ham heller ikke, forklarer Spencer. Ok, som sagt så gjort, vi får ham vendt, og pisser territoriet af, tager lidt flere billeder og forlader ham kl. 20.45, da er det faktisk også ved at være noget mørkt.

I skæret fra vores pandelamper og lom-

melygter finder vi tilbage til vores rygsække på bakken. Der beslutter vi at forsætte tilbage til lejren i stedet for at slå det lille telt op her. Vi er hjemme lidt før midnat.

Jeg har svært ved at falde i søvn, for der er mange indtryk, som skal fordøjes. Klokkeren er næsten to, før jeg falder hen.

Kl. 03.40 vågner jeg ved, at Spencer råber shit, sætter sig op i sin sovepose, griber sin 338 win. mag., som altid ligger ved siden af ham og tager ladegreb. Hvad sker der? spørger jeg forskrækket. Der er en bjørn uden for teltet, jeg hørte den gå og brumme, siger han.

Vi beslutter at lave noget larm og råber i kor, at den skal forsvinde. Så sidder vi i nogle minutter og lytter, men hører ikke noget. Den oplevelse gjorde det så ikke nemmere at falde i søvn igen.

8. oktober

Halv ni vågner vi og får lavet noget morgenmad. Gør os så klar til at komme op efter bjørnen. Vi sejler ad den sydlige arm af floden, vi ser et par bjørne på vejen og er oppe ved ham kl. 10.45. Han er heldigvis uskadt. Vi får taget en masse billeder og film. Under skinningen finder vi kuglen

fra mit første skud. Den har ramt der, hvor den skulle ind på venstre skulder og sidder i skindet bag højre forben perfekt opsvampet. Fra jeg har skudt det først skud og til der, hvor han ligger er otte meter. Det første skud var dræbende, men vi skyder til de ligger stille, siger Spencer.

Vi er færdige med at skinne ham ved 15-tiden og sejler ned til teltet. Da vi nærmer os, står der en bjørn 20 meter fra teltet, den fortrækker dog, da vi nærmer os. Vi beslutter os for at bryde lejren her ned og tage tilbage til vores telt på øen ved flodmundingen. Det går fint med at sejle nedstrøms, der er også kommet mere vand i floden med de sidste dages regn, så efter en god times sejlads nærmer vi os øen. 200 meter før vi når den, krydser en bjørn floden og går i land på øen. Så det første, vi gør, da vi kommer i land, er at jage bjørnen på porten. Vi får pakket lidt ud og kommer ind i teltet. Spencer har gemt nogle øl, til vi skød bjørn.

Vi får åbnet et par og skåler på vores succes, den smagte godt. Til aftensmad får vi steak og øl. Aftenen går med snak om jagtens forløb.

9. oktober

Vi står op 9.30 og får noget at spise. Spencer har en større opgave i dag, idet han skal finpudse skindet. Det sidste fedt og kødrester skal af skindet og den sidste knogle ud til hver klo.

Jeg går i gang med at få kød af kraniet, Spencer siger, at kraniet ser stort ud. Det er muligt. Tænderne er i hvert tilfælde slidte og fulde af huller. – Jeg tror, han har haft tandpine, siger jeg. Den højre hjørnetand i underkæben er noget kortere end de andre og har et to millimeter stort hul på toppen. Det må være en gammel herre.

Ved 13 tiden kan vi høre en båd, det er

Ron og Nate, der nærmer sig. Jeg går hen til brinken og tager imod dem. Ron er et stort smil, han har også fået en stor bjørn. Vi ønsker hinanden tillykke.

Vejret er igen blevet dårligt, det regner og er også blæst op. Vi må have en presenning hængt op, som de to guider kan sidde under, mens de ordner skind.

Ron og jeg kan så gå til hånde og sørge for lidt at spise og noget varmt at drikke, men vi hører hinandens historier. Vi har begge skudt vores bjørn den 7. oktober. Ron skød sin ved middagstid. Vi taler om dét, at begge bjørne, som jo er store bjørne, har været ude ved floden midt på dagen. Nate og Spencer mener, at det kan have noget at gøre med det dårlige vejr, vi havde dagen før.

Ron fanger nogle dolly wardens, som vi får til aftensmad ved 20.30 tiden. Om natten bliver det rigtigt uvejr med regn og rusk.

10. oktober

Vi kommer først op lidt i 10, regnen er stillet lidt af. De to guider skal have skindene gjort færdige, og vi skal have dem målt.

Floden stiger stadig efter det sidste døgn's regn, så vi må se, hvordan det bliver at komme ud herfra. Richard skal jo have en sandbanke at lande på. Over middag er vi klar til at måle skindene. Man måler skindet ved at lægge det med hårsiden nedad. Så trækker man i hver forpote, slipper og trækker i snude og hale, uden at strække skindet på nogen måde. Så måler man fra forklo til forklo og fra snude til hale spids. De to mål lægges sammen og deles med to, så har man målet i square feet. Det er der ingen hokus pokus i, hvis man da ikke strækker skindet. Derfor er det officielle mål, når man taler

om rekord bøger og bjørne, størrelsen på kraniet.

Min bjørn måler vi til 10,1 fod og Ron's til 10,5 fod, så det er et par store bjørne, vi har fået. Det har været en fantastisk tur, som nærmer sig afslutningen. At færdes i denne store og vilde natur, uberørt af mennesker og være så heldig at se nogle af verdens største bjørne på tæt hold, det giver en vis ydmyghed.

11. oktober

Kl. 8.30 tager Spencer ned ad floden, for at se om der er sand nok fri på floden til, at Super Cup'en kan lande. Det kan den, så han giver Richard besked over satellittelefonen, og vi begynder at pakke lejren ned. Jeg er den første, der bliver fløjet tilbage til Cold Bay og kl. 11 er eventyret slut. Senere kommer de andre.

Nate skal hjem til Fair Banks, hvor han har sit eget outfitting firma. Her kan man jage elg, caribou, dall sheep og bjørne. Om vinteren passer han sin trapline, og hans familie lever i og af naturen. Er det vildmarks oplevelser man er efter, så er han manden. Han er et yderst behageligt menneske og en dygtig outfitter, som sætter en ære i at jage på den rigtige måde, den, hvor der ikke er nogen genveje til store trofæer, men hvor jagten og vildmarken er intens. Man skal være mentalt og fysisk klar til at jage i Alaska. Være forberedt på at komme hjem uden det trofæ, som var målet, men at have fået en fantastisk oplevelse alligevel. Nate leverer hvert år varen for mange af sine klienter, også trofæmæssigt.

Tilbage i Cold Bay Logde får jeg et tiltrængt bad. Det første i 12 dage, så det er ikke så ringe endda! Faktisk er det også lidt mærkeligt at have hårdt underlag under

fødderne i stedet for den bløde jord, som vi har gået på de sidste dage. Jeg sender en e-mail hjem til familien, så de ved, at alt er gået godt. Om aftenen kommer Richard og Spencer til logden. De sidste felter på min Hunt Record skal udfyldes, her er ikke noget overladt til tilfældighederne. Richard sørger for, at kranie og skind kommer til D&C Expeditors i Anchorage. De sørger så for at koge kraniet af og gøre skindet klar samt udfylde cites papirer, så det hele kan sendes til Danmark. Jeg har hjemmefra aftalt med Henrik Prebensen fra Agility, at han skal hjælpe med told papirer osv.

12. oktober

Efter Marys morgenbord skal alt pakkes, så det er klart, når Ron og jeg skal med flyveren kl. 12.50. Vi når dog ind i Bearfoot Inn Store, hvor vi køber lidt souvenirs. Bagefter er vi nede ved Richards logde, så jeg kan få sagt ordentligt farvel til Spencer og give ham velfortjente drikkepenge. Det har været nogle fantastiske dage, som vi har haft i Alaskas vildmark. Nu skal vi med flyveren til Anchorage, her skilles Rons og mine veje. Men vi har aftalt at holde kontakten. Vi er begge enige om, at Alaska er gået i blodet.

Efterfølgende har det vist sig, at min bjørn har så et stort kranie, at den kommer i rekordbogen hos både Safari Club International og Boone & Crockett. Men det er en anden historie.

Har du fået lyst til at vide mere om min tur til Alaska – eller høre mere om den outfitter jeg brugte, kan du finde kontaktoplysninger om mig på www.wolf-hunter.dk. Jeg fortæller gerne. □

Oplevelser for livet

African Adventure er specialister i jagt- og safarirejser til Afrika – vi laver ikke andet!

F.eks.:

Troføjægerens paradys Centralafrika
fra DKK 81.000,-

Antilopejagt i Sydafrika
fra DKK 13.500,-

Storvildtjagt i Zimbabwe
fra DKK 59.000,-

Kontakt os og få et tilbud
– hvis du forventer mere.

AFRICAN
ADVENTURE

info@africanadventure.dk
www.africanadventure.dk

På www.safariklub.org – under »Trofæopmåling«
kan du læse mere om de forskellige regler, der opmåles efter.